

4 baptist.dk

Nummer 4 | 2012 | 159. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

Velsignet være ...

Frit spil med troens bold på fællesskabets bane

I år holder Missionsforbundet og BaptistKirken fælles sommerstævne i Mariager. I den anledning har baptist.dk spurgt Gunni Bjørsted om, hvad der grundlæggende kendetegner Missionsforbundet (MF). Det svarer han – og fem af hans kollegaer – på i denne artikel.

[≡] Gunni Bjørsted

[📁] Missionsforbundets arkiv

Jeg spurgte fem præstekolleger fra MF om, hvad de opfatter som det grundlæggende DNA i vort kirkesamfund. Jeg for-

talte, at jeg skulle skrive denne artikel. Jeg har trods alt kun været præst i MF i knap 30 år, jeg befinder mig »midt i os«, og jeg har ikke et forkromet – og da slet ikke et objektivt – overblik.

Heldigvis kom de med flere fornuftige – læs: nogle, der matchede mine egne! – bud på nogle grundlæggende kendetegn. Når jeg nu prøver at formulere dem, er det vigtigt for mig at understrege, at vi *ikke* mener at have patent på disse ting i MF. Det kan såmænd være, der er andre kirkesamfund, der er bedre til at praktisere dem, end vi er. Men jeg nævner dem som grundlæggende byggesten for, hvilken slags kirke vi anser os for og ønsker at være.

Livet i Kristus før læren om Kristus

Vi synes bestemt ikke, det er lige meget med god teologi og »kristen lære«. Men god teologi udspringer netop altid af, at vi i praksis lever i relation med Jesus Kristus. Vi ønsker ikke at nøjes med at skrive og læse formfuldendte brochurer om Guds Rige. Vi ønsker selv at være der og leve i det rige og den kærlighedsrelation med Jesus, som han inviterer os til. – Gad vide, om dette var en præsentation til *baptist.dk*, eller en peptalk til mine egne...?

Fokus på det centrale

Jeg antyder altså ikke, at det har andre kirker *ikke*. Vi vil gerne betone, at et menighedsfællesskab ikke er et meningsfællesskab om alt muligt i den kristne tro, men det er et livs- og tjenestefællesskab omkring den kristne kirkes levende Herre: Jesus Kristus; Guds Søn og verdens Frelser; Den Treenige Guds ansigt vendt mod os; ja, Guds væsens udtrykte billede. Vi ser *Den apostolske Trosbekendelse* som den kristne kirkes grundformulering af den kristne tro, og vi placerer os tillidsfuldt på denne. Vi tror, at denne bekendelse formulerer sig om det centrale.

Samvittighedsfrihed

Men der er mange temaer, som *Den apostolske Trosbekendelse* ikke udtaler sig om. Ved ikke at gøre det kommunikerer der noget om disse temaer, som for os i MF er vigtigt: Der er plads til forskellige synspunkter omkring dem. Emnerne er slet ikke uvæsentlige, og vi vil gerne skabe rum for refleksion omkring dem. Men det er vigtigt for os, at det sker i en ramme af respekt og samvittighedsfrihed, så de ikke kommer til at skygge for det helt centrale i Guds åbenbaring af sig selv.

Fakta | Det danske Missionsforbund

Stiftet 1888.

2.117 voksne medlemmer i 24 menigheder

47 døbte i 2011

MBU = Missionsforbundets børn og unge

Se mere på www.missionsforbundet.dk

Vi forventer altså ikke af hinanden, at vi mener det samme – fx om de sidste tider, om dåbens form og tidspunkt, samt om måder at være i mission på. Bare Kristi liv så meget som muligt er i det. Der må gerne tages friske driblature; men det er den kristne tros bold, vi spiller med – som naturligvis også er tvivlens, de ærlige spørgsmål og nysgerrighedens bold.

Fællesskab og samarbejde

I praksis er der ofte en spænding mellem »frihed« og »fællesskab«. Derfor siger vi også engang imellem til hinanden: Skal vi give hinanden frihed, forudsætter det netop et »hinanden« – at vi er et fællesskab, at vi er medarbejdere på hinandens glæde, at vi løfter i flok. Skal vi spille sammen, må det ske på en fælles bane. Vi er 24 lokale, forskellige og selvstændige

menigheder, men skal det give mening at være et nationalt fællesskab, må vi investere i dette fællesskab. I 2004 tilsluttede alle menigheder sig en »pagt«, hvor vi udtrykte, at vi ville hinanden og vores fælles tjenester i Danmark og andre lande.

Sendt af Jesus til verden

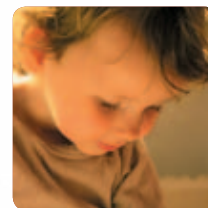
Som i alle andre kirker har vi brug for, at Helligånden repeterer og vitaliserer for os, at Jesus har sendt os til verden for at

» Et menighedsfællesskab er ikke et meningsfællesskab om alt muligt i den kristne tro, men det er et livs- og tjenestefællesskab. «

praktisere og forkynde Guds Rige. Helt konkret er vi som kirkesamfund involveret i arbejde i Thailand (slum- og uddannelses- og kirkeplantningsarbejde i Bangkok; mediarbejde i Chiang Mai; hjælp til burmesiske flygtninge), i Grønland (evangelisk-socialt arbejde i Ilulissat), i Rumænien (forkyndende og socialt arbejde) og i Ghana (børnehjem). Hvis ikke vi gør en positiv forskel for medmennesker, har vi mistet meningen med at være kirke.

Indhold Velsignet være ...

Forsiden

[📷] Christina Lundegaard

2 Frit spil med troens bold på fællesskabets bane

– hvem er Missionsforbundet

5 Vi er velsignelsen!

– leder

6 Vi ønsker for hinanden det bedste, vi ved...

– velsignelsen i gudstjenesten

8 Den positive samtale gør en forskel

– interview med Jan Kornholt

10 Spejdernes Lejr 2012

– Danmarkshistoriens største spejderlejr

12 Lad børnene komme hen til mig

– en barnevelsignelse

15 Ud af komfort-zonen

– boganmeldelse

16 Velsignelse kræver mod

– portræt af Lise Willer

19 Lovet være Han, som velsigner

– samtale med Bent Lexner

22 Velsignelse i verdens farligste land

– hilsen fra Honduras

24 Mens jeg sov...

– med Jesper Møller-Hansen

27 Jubilæum med fokus på fremtiden Døbte og døde

28 To generationer taler ud

– om velsignelse

31 Om Gud og en verden, der er lige i overkanten

– forkyndelse

32 En menighed i flere vadesteder

– Lones logbog

34 Kristentro i Kibera-slummen

– et 20-års-projekt, der fortsætter

36 Velsignelser

– klumme

Redaktion

Lasse Åbom, redaktør
tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com
Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Maria Klarskov, tlf. 3117 6277, mariakl@rskov.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus
Trykkeri: V-Print, Holstebro
Oplag: 3.425

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre af gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5: 7. september
Nr. 6: 19. oktober. Deadline 20. august
Nr. 7: 7. december. Deadline 8. oktober

Gaver til **baptist.dk**: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark Sekretariatet

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptist.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Vi er velsignelsen!

I dette nummer af baptist.dk har vi sat fokus på velsignelse. Velsignelse er et gammelt ord, og måske tænker vi til daglig ikke så meget over, hvad det betyder.

[≡] Maria Klarskov

[📷] Kasper Klarskov

Historisk og sprogligt kan man være velsignet med blandt andet børn, afgrøder og godt humør. I kirken kan præsten lyse velsignelsen over menigheden, hvilket vil sige, at hun beder om alt godt over dem, der er til stede. Det er en velkendt praksis for de fleste, som regelmæssigt går i kirke – eller indimellem taler med Gud – at man beder om at modtage Guds velsignelse. Men faktisk er mange kristne fællesskaber

også begyndt at bede om at være en velsignelse. Spørgsmålet er: Hvordan ser det ud at være velsignet og at være til velsignelse?

Giv velsignelsen videre

Velsignelse er ikke bare temaet for det blad, du sidder med i hænderne. Den er også på spil i temaet for det fælles sommerstævne for Baptistkirken og Missionsforbundet i Mariager, hvor temaet hedder »Giv velsignelsen videre«. Inspirationen til dette tema er blandt andet fundet i Guds løfte til Abraham: »I dig skal alle jordens slægter velsignes!« (1. Mosebog 12,2-3).

En sommer-udfordring

Længere fremme i bladet kan du læse forskellige menneskers perspektiv på og tilgang til velsignelse. Ovrerabbiner *Bent Lexner* fortæller fx om velsignelse i en

jødisk kontekst og om, hvordan der stadig for jøderne er mange ritualer og bønner koblet til velsignelsen. *Shane Claiborne*, som du kan møde på sommerstævnet i Mariager, er en fyr, der har tænkt over, hvordan velsignelse ser ud – og han er draget ud af sin komfort-zone for at opleve den. Det kan du læse om i hans bog, som anmeldes inde i bladet.

Velsignelsen skal leves

Disse ting og meget mere kan du læse om i det blad, du sidder med. Forhåbentlig bliver vi alle sammen en lille smule klogere. Men velsignelse skal – som du vil kunne læse – leves for at have værdi. Derfor stiller vi her et par spørgsmål, du kan overveje, mens du læser: Hvad er du velsignet med? Og hvem kan du velsigne? God læselyst og god sommer!

Vi ønsker for hinanden det bedste, vi ved ...

Velsignelsen i gudstjenesten betyder, at vi ønsker for hinanden, at vi må erfare Guds nærvær, have Jesus som følgesvend og vejleder og være fyldt af Helligånden – alt det bedste vi ved!

Mange føler, at det kun er de to traditionelle velsignelser, som er »rigtige« – Den aronitiske og den apostolske velsignelse. Selv er jeg glad for den økumeniske velsignelse.

Den apostolske velsignelse

Må Herren Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være med jer alle!

2. Kor. 13:13

Den aronitiske velsignelse

Herren velsigne dig og bevare dig,
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,
Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred.

4. Mos. 6:24-26

Økumenisk velsignelse

Måtte du aldrig opleve en dag, hvor du siger:
Der er ingen, som bærer mig.

Måtte du aldrig opleve en dag, hvor du siger:
Der er ingen, som værner om mig.

Måtte du aldrig opleve en dag, hvor du siger:
Der er ingen, som holder af mig.

Guds fred, som overgår alt, hvad du kan forestille dig,
skal bevare dit hjerte og dine tanker i Kristus Jesus.
Gud velsigne dig – og vær du selv en velsignelse.

Fred og alt godt.

[≡] Lone Møller-Hansen

[☒] Kurt Bøgsted

For nylig havde jeg en kristendomsklasse med til en jødisk gudstjeneste i synagogen i København. Det var nok det mest kedelige, de unge mennesker nogensinde havde været udsat for. Mere end to timer, hvor det meste foregik på hebræisk. Jeg syntes derimod, det var enormt spændende, fordi jeg kunne genkende mange af vores traditionelle gudstjeneste-elementer. Og specielt gjorde det mig varm om hjertet, da overrabbineren lyste den aronitiske velsignelse – oven i købet på dansk.

Traditionen for at lyse Guds velsignelse er altså ikke noget, vi kristne har opfundet. Så slidstærkt er vores behov for at høre, at vi er i Guds hånd og tanke, at den har lydt i meget mere end 2000 år. Det er for det meste det sidste, der sker i gudstjenesten – vi bliver sendt derfra med Guds gode vilje i ryggen. Når jeg selv er gudstjenestedeltager, står jeg med åbne, fremadrette hænder for at modtage velsignelsen.

At velsigne hinanden

At tilbede Gud og modtage hans velsignelse er de to vigtigste formål med at mødes. Vi holder jo specielle gudstjenester, hvor vi velsigner den enkelte; jeg tænker på bryllupper og begravelser. Også i den

almindelige gudstjeneste kan velsignelsen lyde over enkeltpersoner. Ved en barnevelsignelse og ved dåb – eller når vi velsigner mennesker, som skal flytte, sendes ud i mission. Eller da vi velsignede en stor gruppe af menighedens chin'er, som ønskede at danne deres egen menighed – og også velsignede de mange, der valgte at blive i menigheden.

Da jeg som nyuddannet præst var »føl« hos Jan Kornholt, lærte jeg en sætning, som udtrykker velsignelsens indhold. Jan siger ofte: »Vi ønsker for hinanden det bedste, vi ved ...«. Det vi ønsker er: »Må Guds vilje ske med og for dig«. Og det er vel kort sagt, hvad vi ønsker både i liv og død. Vel vidende, at velsignelse ikke altid betyder, at vi får vores vilje. Velsignelsen udruster os også til at gennemleve prøvelser – med Guds hjælp.

Forbøn er velsignelse

Personligt synes jeg, at nadveren er en stærk anledning til at velsigne hinanden. Vi gør det ved at ønske »Guds fred« til dem, der står lige omkring os. Undertiden tilbyder jeg også, at menigheden kan komme frem og få en velsignelse – vi har gjort det med et kors i panden, måske endda med olie. Eller ved forbøn. Jeg afslutter altid en personlig forbøn med en velsignelse.

Jeg husker tydeligt den første gang, jeg oplevede personlig forbøn. Det var mere end 20 år efter min dåb... Først var jeg rime- lig forskrækket, fordi en kreds af mennesker slog ring om mig og lagde hænderne på mig. Siden da har jeg lært at sætte meget pris på forbønnen og velsignelsen. Jeg tror, det er den mest frugtbare måde at give Gud anledning til fornyelse og vækst i mit liv. At jeg modtager »det bedste jeg ved«!

Familien Spanner blev sendt til Afrika med en velsignelse fra Korskirken i Herlev.

Den positive samtale gør en forskel

Det har stor betydning, hvordan vi taler til hinanden i kirken, og hvilke ord vi bruger, når vi fortæller om menigheden. Det mener Jan Kornholt, der er præst i Købnerkirken på Amager. Derfor er han meget bevidst om altid at omtale sin menighed positivt og være positiv i sin dialog med menneskene omkring kirken.

[≡] Silas Anhøj Soelberg

[📷] Maria Lundegaard, Rene Hansen og Jan Kornholt

Jan, det er kommet flere for øre, at du altid omtaler din menighed positivt. Er der nogen bestemt årsag til det?

Ja, det er der. For det første, fordi menigheden er et fællesskab af mennesker, der ønsker at følge Jesus. Det er derfor ikke min menighed, men Guds menighed, og den er mere end summen af de mennesker, der udgør den. Det er i sig selv positivt. Men jeg gør det også, fordi det har utrolig stor betydning, hvordan vi taler om og med hinanden. Både internt i menigheden, og når vi snakker med andre.

Hvorfor er det vigtigt, hvordan vi taler til og om hinanden?

For di vores ord er med til at forme vores indstilling til og overbevisning om, hvad vi kan udrette som menighed. Hvis vi konstant går rundt og fortæller hinanden, at det, vi drømmer om og arbejder for, er urealistisk og ikke kan lade sig gøre, så bliver drømmen aldrig til virkelighed. Hvis vi derimod insisterer på og bekræfter hinanden i, at vores drøm kan gå i opfyldelse, så kan vi opnå store ting. Når vi taler positivt, så er der større mulighed for, at Gud kan bruge menigheden til sin mission!

Er det noget, du har oplevet i praksis?

Det kan jeg kun svare ja til. Min egen menighed er et tydeligt eksempel på problemstillingen. Da jeg startede som præst i Købnerkirken, var der flere, der spurgte mig, hvad jeg dog ville der. Ja, der var sågar også folk fra menigheden selv, der stillede mig det spørgsmål, for hvad havde Købnerkirken at tilbyde mig? Det var resultatet af flere års dårlig stemning, som bl.a. skyldtes, at man talte negativt om hinanden og om menigheden.

Og nu er du så kommet til, alle problemer er forsvundet og fællesskabet blomstrer?

Nej, der vil altid være problemer, som skal håndteres i en menighed. Men stemningen er langt bedre i Købnerkirken nu end for fem år siden. Vi har udvidet fællesskabet med en masse nye mennesker, som har fået deres gang i kirken. Så ja, vores fællesskab blomstrer, og menigheden udvikler sig positivt.

Hvordan har det kunnet lade sig gøre?

Det er sket, fordi vi har en positiv indstilling til, hvad vi som menighed kan opnå, og vi vælger at tale positivt om det. Vi tør sætte nye projekter i søen, hvor vi ikke ved, om der er basis for, at det kan

» Hvis det hele går op i at lave realistiske planer, så dør initiativet og positiviteten også. Derfor er det helt afgørende med den positive indstilling. «

løbe rundt. Men vi har snakket tingene igennem, inden vi går i gang. Og i sådan en samtale er det afgørende, at vi har en positiv indstilling og en overbevisning om, at vores planer kan lykkes.

Men hvis man altid skal have en positiv indstilling, kan man så ikke ende i det

rene jubelidioti, hvor det er forbudt at være kritisk?

Som præst i menigheden er det min opgave – sammen med menighedsrådet – at sikre en samtale i positiv ånd om menighedens arbejde. Man skal selvfølgelig ikke være fuldstændig ukritisk i sin tilgang til arbejdet. Det ville være dumt og ende med

at gøre menighedens arbejde overfladisk og utroværdigt. Men hvis det hele går op i at lave realistiske planer, så dør initiativet og positiviteten også. Derfor er det helt afgørende med den positive indstilling.

Vi skal altså finde balancen mellem ikke at være fuldkommen ukritisk og ikke for kritisk. Er det ikke svært?

Det er det faktisk ikke. Vi skal bare snakke med hinanden i en positiv ånd og lytte til hinanden i menigheden. Vi kan opnå større ting, end det vi selv er i stand til at forestille os, hvis vi tror på visionen og taler positivt om den. Vi arbejder nemlig ikke for os selv, men for Gud – og for ham er intet umuligt.

Jan Kornholt

- Uddannet fra Baptistsamfundets teologiske Seminarium, Tølløse, 1984
- Præst i Tølløse 1984-87, Holbæk 1987-91, Vrå-Brønderslev 1991-96, Vrå 1996-98, København (Korskirken) 1998-2002
- Generalsekretær i BaptistKirken 2002-2010
- Præst i Købnerkirken fra 2008

Spejdernes Lejr 2012

Danmarkshistoriens største spejderlejr

Danske Baptisters Spejderkorps har de sidste fire år arbejdet sammen med de fire andre anerkendte spejderkorps i Danmark om at planlægge den første fælles spejderlejr. Med forventet 35.000 deltagere bliver det den største spejderlejr i Danmark – svarende til en mellemstor by, der vil blive bygget op og taget ned igen inden for to måneder.

[] Niels Dam

[] Spejdernes Lejr 2012

– Anders Kongsted/J@kobvibe.dk

Lejren skal foregå i Holstebro – blot nogle få kilometer fra bymidten – og selve lejren løber af stabelen den 21.-29. juli. Der er stadig åbent for tilmeldinger, både som deltagere og som jobbere, så hvis du har lyst til at opleve denne unikke begivenhed, skal du blot klikke ind på www.spejderneslejr2012.dk og tilmelde dig.

Jobbere er betegnelsen for de pt. 5.000 voksne ledere, der udelukkende er på lejr med den opgave at være med til at gennemføre lejren fx ved at hjælpe med aktiviteter eller ved at arbejde i stabskantinen (med plads til 4.000 personer), i madudleveringen, på medicenteret eller med de store arrangementer.

» Det er en enestående mulighed for alle baptistspejdere. «

50.000 deltagere

Værter på de to store arrangementer, åbning og afslutning, bliver Anders Lund Madsen og Anders Breinholt i deres forklædning som De sorte spejdere. Åbningsshowet sendes live på den regionale TV2-station TV/Midt-Vest den 22. juli kl. 20. Både åbning og afslutning er åbne arrangementer, som borgere i Holstebro og tilreisende kan få lov at opleve direkte på græsset foran den store scene. Vi forventer således op mod 50.000 deltagere til afslutningsshowet.

Det er en enestående mulighed for alle baptistspejdere at opleve en så stor lejr og med en forholdsvis pæn andel af internationale deltagere. Størrelsen stiller omvendt også nogle helt andre krav til vores førere. Der er fx ikke et fast ugeprogram for alle, men hver enkelt kreds har tilmeldt sig nogle aktiviteter hjemmefra, mens resten af tiden skal planlægges på lejren med deltagelse i mere frie aktiviteter. Så man kan sige, at kredsens førere på denne lejr skal tage et større ansvar for kredsens eget program og spejdernes udbytte af lejren.

Lokalt samarbejde

For at styrke det tværkorpslige samarbejde skal kredsene på lejren bo sammen med de andre spejdere fra samme kommune. I kommunerne skal man hjemmefra forberede en fælles aktivitetsdag, og mange har også benyttet samarbejdet til at forberede spændende og sjove særpræg for at gøre opmærksom på netop

SPEJDERNES
LEJR

2012

21.-29. JULI

deres kommune. Fx går der rygter om, at Frederikshavn vil anlægge en sandstrand med palmer og beach volley baner.

Dialogen med de kommunale politikere styrkes også ved, at alle borgmestre er inviteret til en konference og reception, hvor også HKH Prinsesse Benedikte deltager i sin egenskab af æresformand for lejrens præsidium.

Endnu en Danmarksrekord?

Fælles lejr betyder også en anderledes forkyndelse på lejren end det, vi er vant til

fra korpsejre og kredsens sommerlejre, men området Åndelig fordybelse på Spejdernes Lejr 2012 er planlagt, så deltagere fra alle korpserne kan få noget ud af det. Og igen er det helt op til den enkelte kreds, hvorledes dette skal gennemføres i kredsen, da der ikke vil være fælles morgenandagter. Til gengæld vil der være en fælles friluftsgudstjeneste ved den store scene, så hvem ved, om den også kan gå hen og sætte Danmarksrekord?

Vi møder hinanden

På Spejdernes Lejr mødes spejderne fra de fem danske spejderkorps. Det betyder, at grønne, blå og lyseblå uniformer for første gang skal blandes til det, der bliver Danmarkshistoriens største fest for børn og unge. Det betyder også, at traditioner, tro og erfaringer bliver blandet med gensidig læring og respekt som mål.

Vi forandrer verden

Det at forandre verden kan være mange ting. Vi tror bl.a. på, at alle de frivillige ledere, der hver eneste uge gør en indsats i deres lokale foreninger, er med til at forandre verden for de børn, de giver oplevelser og læring.

Jeg udvikler mig

Vi vil gerne skabe en synlig udvikling hos den enkelte lejrdeltager. Når de 35.000 spejdere tager hjem fra lejren, håber vi, at de alle sammen kan sige, at de har fået noget med hjem i rygsækken. Det vigtigste er, at den enkelte kan se sig selv i spejlet og vide, at Spejdernes Lejr gjorde en forskel – og at de ting, lejren har givet, vil sidde dybt i deltagerne for altid.

Lad børnene komme hen til mig

Børnene er nået med evangeliet. Guds Rige er deres! Gud velsigner os først og sidst i vore liv, og han ønsker, at vi skal velsigne vore børn. At velsigne er mere end at rose og fremhæve et menneskes evner. At velsigne et menneske er at sige ja til, at den anden er elsket. Velsignelsen siger ikke kun: Du er ok. Den når længere ud og ind. Velsignelsen siger: Du er elsket fra første begyndelse af Gud. Ved barnevelsignelsen beder menigheden et fadervor med og for barnet, og menigheden er med til at synge troen i hjertet på det lille menneskebarn. Troen kommer af det, som høres og synges! I et liv, hvor det går op og ned, giver menigheden Guds velsignelse videre ved at vise barnet, hvad menigheden selv lever af: Guds kærlighed og tilgivelse.

[≡] Raymond Jensen

[🗨️] Christina Lundegaard
og Kurt Bøgsted

Kære Tina og Esben

I er kommet her i dag for sammen med menigheden, jeres familier og venner at takke Gud for den dejlige gave, Gud har givet jer med lille **Filip**.

I dag overgiver I synligt som forældre jeres barn i Guds varetægt. På forhånd er **Filip** Guds barn, og intet – i dette liv og i det liv, der kommer – kan rive **Filip** ud af Guds faderhånd. I dyb tiltro til Guds nåde kom-

mer I med jeres barn for at bede om Guds velsignelse af **Filip** – og Gud vil også lade det sande lys, Jesus Kristus, komme til ham og oplyse **Filip** på alle måder.

Lige nu ånder jorden pinsen ind, og hvad er skønnere end at fejre barnevelsignelse på en dag som denne, hvor vi minder hinanden om, at Gud Helligånd er skabelsens ånd, og den er ethvert menneskes livsbetingelse. Jeg ånder, altså er jeg til! Gud har givet os alle livsånden.

Nu kan det jo være, at **Filip** slægter sin bror Jakob på, og hvis han gør det, så er der én mere her i kirken, der må siges at

være på udkig efter livet. Og **Filip** – han har jo været i kirke siden første søndag i sit liv, så sandt som skrevet står, at fra den mindste til den største skal vi lære Gud at kende.

Nu er du Tina jo fra Tornby i Vendsyssel. I Tornby kirke findes en bevægende hilsen fra en medkristen tværs gennem 1000 år. I korets nordvæg er skrevet: »Torsten ristede runer i pinsedagene. Han havde megen glæde af tonerne pinsemorgen«.

Kære forældre: Jeg håber at **Filip** også må finde glæde ved tonerne pinsemorgen →

Ole Lundegaard velsigner Karoline.

»» Fra den mindste til den største skal vi lære Gud at kende. ««

→ her i vores kirke. Her synger vi lovsang for Helligånden, og her i menighedens fællesskab lader Gud ved sin Helligånd os leve og vokse, så vi modnes til livet, så vi kan være på udkig efter livet, takke Gud for naturen, og se Vorherre i vort medmenneske! Bliv ved med at tage **Filip** med til gudstjeneste, og lad Gud ånde på ham og tale til ham, så **Filip** selv en dag kan modtage troens gave og blive døbt til Kristus.

Nu vil vi høre en læsning fra *Det NYE Testamente*, hvor vi finder forbilledet for barnevelsignelsen, Markus' fortælling om Jesus, kap. 10:13-16:

Folk bar nogle børn hen til Jesus, for at han skulle velsigne dem, men disciplene skældte dem ud. Da Jesus så det, blev han vred og sagde: »I skal lade børnene komme hen til mig. Det må I ikke forhindre dem i, for Guds rige er til for sådan nogen som dem. Husk, at hvis man ikke tager imod Guds rige på samme måde som et barn, så kommer man slet ikke ind i det.« Så trak han børnene ind til sig og lagde sine hænder på dem og velsignede dem.

Fakta | Raymond Jensen

Raymond Jensen, præst i Østhimmerlands baptistmenighed, deler ud af sin indsigt i, hvad en barnevelsignelse er, og han deler barnevelsignelsens ritual med læserne

Ud af komfort-zonen

Shane Claiborne oplever på en teen-agelejr år efter år at blive fyldt af Helligånden. Efterhånden begynder han dog at undre sig over, om der ikke er noget mere til kristenlivet end at blive »født på ny«. Han har lagt sit liv ved foden af korset, men hvad gør man så?

[] Maria Klarskov

[] Boedal

Bogen er en samling af historier fra Shane Claibornes forskellige forsøg på at lære at elske verden på samme måde, som Jesus elskede. Det er ikke for at hæve sig op over andre, men for at det skal blive nemmere at se, hvordan vi selv kan starte vores rejse. Han kalder sig en »ordinær radikal« og henviser derved til, at der er mange mennesker (ordinær=almindelig), som ønsker at komme tilbage til de rødder (radic=rod), som Kirkens kald stammer fra.

» Var det, hvad Jesus mente, da han sagde, at hans disciple ville gøre endnu større mirakler end ham selv? «

Den hjemløse kirke

En dag, da han går på college, hører han om en gruppe familier, som har mistet deres hjem, og som har indtaget en lukket katolsk katedral. Ærkebispedømmet har nu besluttet, at disse familier skal smides ud af kirken. For Shane bliver det dråben, der får ham til at ville være en del af en anderledes kirke. Han samler nogle af sine medstuderende, og de flytter ud i katedralen sammen med familierne.

Mirakler og mikroovns popcorn

En dag modtager han en pakke fra en lokal kirke som ønsker at hjælpe de hjemløse familier. Til Shanes store morskab og sorg indeholder pakken en hel masse mikroovns popcorn. Han stiller sig selv spørgsmålet, om det er, hvad kirken har at tilbyde denne verden. Var det, hvad Jesus mente, da han sagde, at hans disciple ville gøre endnu større mirakler end ham selv?

Var Jesus seriøs?

Bogen er skrevet med humor og hjerte, både afvæbnende og hjertegribende. Netop derfor bliver udfordringen, som Claiborne selv har taget imod, også så svær at tage stilling til. Hvis Jesus mente, hvad han sagde og gjorde, hvem er det så, du skal elske?

Fakta

»Den uimodståelige revolution«
skrevet af Shane Claiborne
304 sider
Udgivet af Boedal
Prisen er 199,95 kr.

» Hvis Jesus mente, hvad han sagde og gjorde, hvem er det så, du skal elske? «

» Hvis man altid er bange for at falde, ser man ikke alle de velsignelser, som Gud skænker os. «

Velsignelse kræver mod

[≡] Lise Willer og Morten Filemon Olsen

[🖼️] Collage: Ole Steen

Lise Willer

Er folkeskolelærer og 61 år gammel. Hun er gift med Bjarne, som er præst i Odense Baptistmenighed.

Hvad forstår du ved ordet velsignelse?

Det er et stærkt ord. Det indebærer at føle sig omsluttet – ligesom varme, der strømmer. Jeg føler mig velsignet i situationer, hvor jeg føler, at Gud er særligt nær: Når jeg oplever stor glæde eller ser på smuk natur. Det kan også være en velsignelse at få lov til at hjælpe andre.

Hvordan oplever du velsignelser i hverdagen?

Det kan være, når jeg ser på skaberværket. Gud smiler til os igennem den smukke natur, uanset om det så er blomsterne

hjemme i min egen have, eller når jeg har set på bjergene i Østrig. Men der kan også være velsignelse i at være øm i ryggen efter en hel dags havearbejde.

Jeg føler mig meget velsignet ved at kunne begynde hver dag med at takke Gud. Bjarne og jeg holder andagt hver morgen, hvor vi på den måde lægger dagen over i Guds hænder. Mange gange i løbet af dagen kan jeg også have små samtaler med Gud. Jeg beder om hjælp til forskellige situationer eller siger tak. For mig er Gud lige så virkelig, som mine kolleger er det.

Hvordan oplever du fællesskab som velsignelse?

Jeg føler mig meget velsignet med dejlige venner og en stor familie, særligt mine børn, svigerbørn og børnebørn. Vi er tæt på hinanden, og vi vil hinanden.

Det er også en stor velsignelse og rigdom at være i en kirke, hvor vi er rigtig mange forskellige nationaliteter, men hvor vi alligevel kan føle os som én familie.

» Men der kan også være velsignelse i at være øm i ryggen efter en hel dags havearbejde.

Hvordan bliver du velsignet i dine tjenester i kirken?

Mit liv i kirken har været meget præget af at være sammen med børn. Siden jeg var 14 år, har jeg konstant været engageret i kirkeligt børnearbejde. Da vi kom til Odense, overvejede jeg, om det skulle være slut, men jeg kunne slet ikke lade være med at engagere mig. Jeg oplever det som en stor velsignelse at få lov at gøre en forskel i børns liv. Det gælder også i mit daglige arbejde som lærer.

Har du et godt råd til, hvordan man kan få et mere velsignet liv?

Man kan træffe et bevidst valg om at se på det positive og ikke fokusere på alt det negative. Det er også vigtigt, at man føler sig tryk, hvis man skal være mere åben over for Guds velsignelser. Jeg kan huske, at jeg engang så et billede i Udfordringen af en mand, der var på vej til at gå ud over en klippekant. Han var bange og holdt godt fast i balloner og andre ting, der skulle holde ham oppe. Men det behøvede han slet ikke, for under ham var Guds hånd.

Fordi han ikke følte tryghed og holdt fast i alle tingene, opdagede han ikke Guds trykke hånd under ham. Hvis man altid er bange for at falde, ser man ikke alle de velsignelser, som Gud skænker os.

Hvad er du taknemmelig for?

Jeg føler mig meget taknemmelig over at være vokset op i en familie, der lærte mig at bede, at holde fast i Guds ord, og hvor der var megen glæde. Jeg er også glad for at have et arbejde, som jeg godt kan lide. Der er mange, der går og sukker i deres job.

Jeg føler, at jeg har meget at være taknemmelig for, men selvfølgelig kan jeg også føle, at tingene går imod. Det har været meget svært med Bjarnes længere sygdomsforløb sidste år.

Kan du komme i tanke om nogle oplevelser, som du har haft, hvor du har følt dig særligt velsignet?

Vi havde engang nogle nabo drenge, som vi havde med i børne- og spejderarbejdet i Nørresundby. De havde det ikke så nemt derhjemme, så det var nærmest et fristed

for dem at komme til aktiviteterne i kirken. Jeg kan huske engang, hvor de var med på en lejr, og vi var ved at rydde op. Der spurgte den ene: »Skal vi ikke bare blive her?«

Det har været en stor velsignelse, at Gud altid har ledt os i forhold til arbejde og hus, når vi er kommet til en ny by, hvor alt ellers kan virke håbløst.

Lovet være Han, som velsigner

Lovprisning og velsignelse hænger meget nøje sammen i den jødiske tradition. Al velsignelse kommer fra Gud, og velsignelse afføder derfor lovprisning af Ham, som velsignelsen kommer fra. baptist.dk har mødt den danske overrabbiner Bent Lexner til en samtale om velsignelse set fra et jødisk perspektiv

[≡] Maria Klarskov og Bent Lexner

[□] Kasper Klarskov

»Gud ejer verden og har skabt alting. Alt, hvad vi drikker eller spiser, takker vi for, inden vi spiser det.« Jeg er blevet

» Velsign dette år. Lovet være du, Herre, der velsigner årene. «

Maria Klarskov og Bent Lexner i sofahjørnet.

inviteret til at mødes med *Bent Lexner* på hans kontor. Det – troede jeg – betød et besøg i *Mosaik Troessamfunds* lokaler, men det viser sig, at overrabbineren har kontor hjemme. Her er hjemligt, masser af bøger og et hyggeligt sofahjørne, som vi indtager.

Bent Lexner indleder samtalen med at forklare, at velsignelse i jødisk praksis først og fremmest er noget meget konkret: »Vi beder Gud om at velsigne vores liv, børn, afgrøder og så videre. Og vi lægger vægt på at sige tak, når vi modtager velsignelse fra Gud. Hvis ikke vi lovpriser Gud for den velsignelse, vi modtager, opfattes det som om, vi stjæler. Så selvom det bare er

et æble, jeg spiser, så lovpriser jeg Gud for den velsignelse, som netop det æble er.« – Ved hjælp af denne takke-praksis er det mange gange i løbet af en dag, at man som jøde bliver mindet om, at Gud velsigner.

Forpligtet til at velsigne

En almindelig lørdag formiddagsgudstjeneste i synagogen varer tre timer og foregår på hebraisk med undtagelse af prædikenen, som er på dansk.

Prædikenen slutter med noget genkendeligt for kristne kirkegængere, nemlig den aronitiske velsignelse fra 4. Mosebog: »Den velsignelse er præsteslægten, Arons og Levis efterkommere, forpligtiget

Navn: Bent Lexner
Født: 1946 i Danmark
Gift og far til tre voksne børn
Blev uddannet rabbiner i 1976
Overrabbiner i *Mosaik Troessamfund*
i Danmark siden 1996

til at lyse over det jødiske folk ved alle store højtidere», fortæller Bent Lexner.

Det er en særlig dansk tradition, der går tilbage til det frihedsbrev, som jøderne fik i 1814. Det gav forskellige pligter og rettigheder; at lyse velsignelsen over menigheden, dronningen og Danmark var en pligt, der fulgte med som afsmitning fra den kristne kirke.«

Hvile og velsignelse i familien

Lexner forklarer, at man også velsigner hinanden i familien. Et omdrejningspunkt i den jødiske uge er sabbatten hver fredag-lørdag. Den begynder fredag aften ved solnedgang og slutter lørdag ved solnedgang. Sabbatten er en dag til hvile og tilbedelse: »Når familien samles til sabbatsmåltidet fredag aften, er det jødisk praksis, at faderen, moderen eller begge forældre lægger hænderne på deres børn og beder

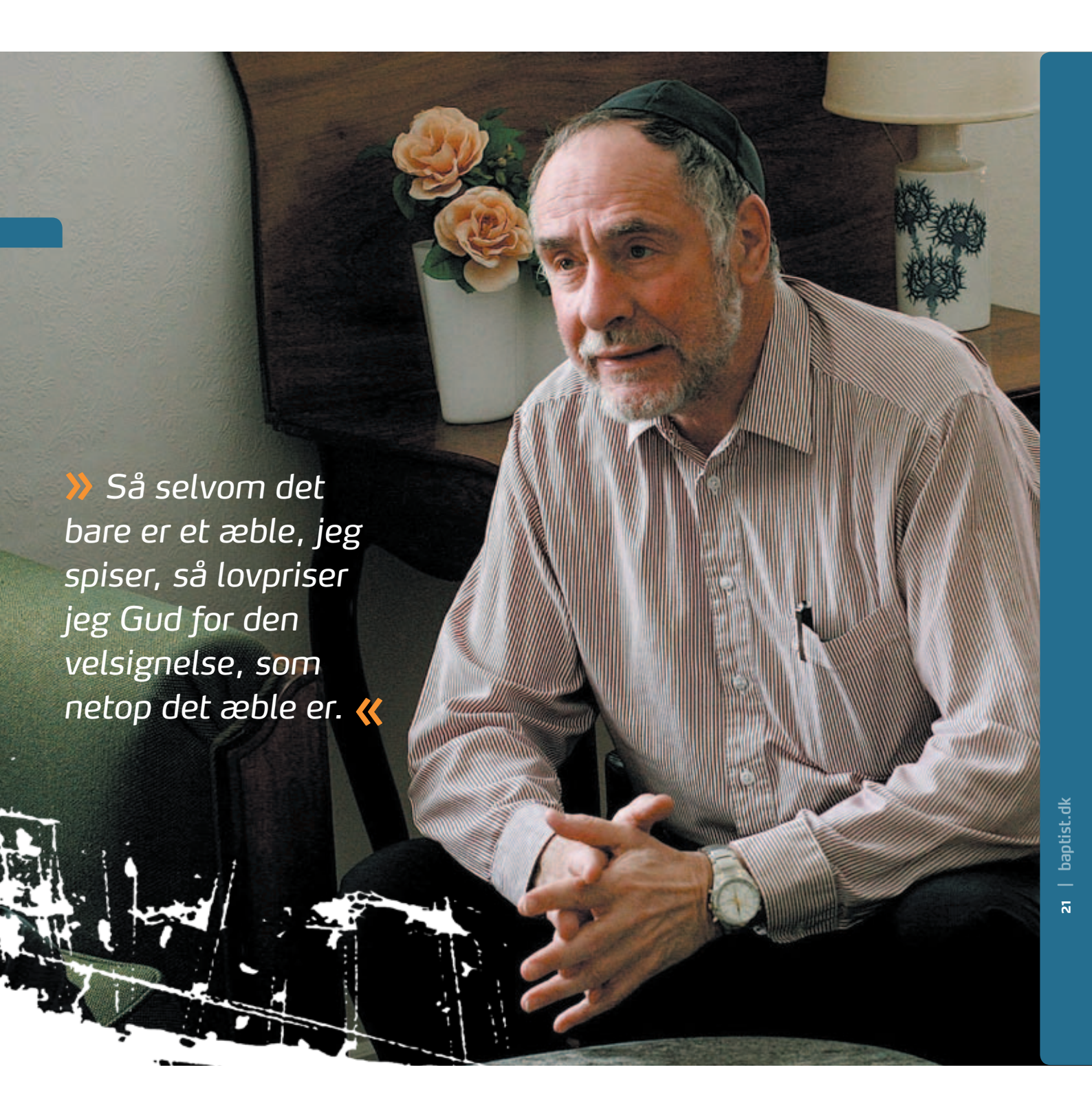
for dem«, fortæller Bent Lexner. »Her lyser forældrene også den aronitiske velsignelse over deres børn. Når det er drengene, man beder for, siger man: »Måtte det være sådan, at du vil blive som Abraham, Isak og Jakob«. Og for pigerne udtaler man: »Måtte det være sådan, at du vil blive som Sara, Rebekka, Raket og Lea«.«

Lovet være du, Herre

»De fleste af vores nedskrevne bønner er en bøn om velsignelse blandet med lovprisning. Et eksempel finder vi i en af vores hyppigst brugte bønner. Der står: »Velsign os, Herre vor Gud, dette år, så alle typer af dets afgrøde skal være til vort bedste. Mæt os i din godhed og velsign året som et af de gode år. Velsign dette år. Lovet være du, Herre, der velsigner årene«. Det, synes jeg, er et fint eksempel på, hvordan vi både beder om at modtage velsignelser og husker på, at Gud allerede har velsignet.»

Den aronitiske velsignelse, 4. Mosebog 6,23-27:

Herren velsigne dig og bevare dig.
Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig.
Herren løfte sit åsyn mod dig og give dig fred.

» Så selvom det bare er et æble, jeg spiser, så lovpriser jeg Gud for den velsignelse, som netop det æble er. «

Velsignelse

[≡] Emilie Johanne Munch

[📷] Louise Bach Justesen
& Emilie J. Munch

Honduras ligger i Mellemamerika og har ca. 7,2 millioner indbyggere. Landet er inddelt i 18 områder, de snakker spansk og spiser bønner og ris. Det var sådan cirka det, jeg vidste om Honduras, inden jeg tog af sted i marts for at arbejde med et ungdomsprojekt på børnehjemmet Emmanuel. Jeg var også godt klar over, at der er mere kriminalitet og narkohandel end i Danmark, men hvor stor forskellen egentlig er, havde jeg ingen ide om. Sådan skriver Emilie Munch i denne øjenvidneskildring fra Honduras.

i verdens farligste land ...

Efter jeg er kommet hertil, har jeg også fundet ud af, at under halvdelen af en årgang gennemfører grundskolen. Og i 2010 blev 6.239 mennesker dræbt af kriminelle årsager – og der er ca. 82 drab pr. 100.000 mennesker. Det er det højeste tal i hele verden, og det gør Honduras til verdens farligste land. Havde jeg kendt til disse tal i februar, var jeg ikke taget af sted, og jeg tvivler også stærkt på, at mine forældre ville være så begejstrede!

Stor gæstfrihed

På trods af, at Honduras ligger øverst på FN's liste over verdens farligste lande, har jeg virkelig mødt mange mennesker, som viser det modsatte. Allerede på min første tur til hovedstaden, Tegucigalpa, mødte jeg to mennesker, som viste mig en venlighed og en gæstfrihed, som jeg vil huske Honduras for resten af mit liv.

Jeg bor på børnehjemmet Emmanuel, hvor jeg arbejder som ungdomsleder med et projekt, der er et samarbejde mellem Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU) og Emmanuel. At være her på Emmanuel er virkelig en velsignelse. Man forstår ikke helt stedets fysiske størrelse, før man står her. Det samme gælder, hvor

» *Mit ophold her i Honduras har lært mig at sætte pris på alle de ting, jeg har derhjemme i Danmark.* «

meget det her sted gør for de 600 børn og unge, som bor her i øjeblikket – for slet ikke at snakke om alle de børn, der har boet her, og dem, der vil finde det som deres hjem i fremtiden. Det giver børn og unge muligheden for at vokse op et sted, hvor de bliver elsket på den måde, som Gud ønsker. Emmanuel er en velsignelse her i verdens farligste land.

Stor taknemlighed

Jeg arbejder generelt med projektet, men især i et hus med ca. 50-60 piger i alderen 4-12 år. Jeg hjælper pigerne hver dag med at blive klar til at komme i skole, afleverer og henter dem i skolen og bader dem om aftenen. Oven i det giver jeg dem også noget, som jeg hele mit liv har fået masser af fra mine forældre, nemlig kærlighed. Det er virkelig en velsignelse at kunne få lov at give noget så vigtigt til børn, som aldrig

har fået kærlighed fra de mennesker, som burde give dem den.

Mit ophold her i Honduras har lært mig at sætte pris på alle de ting, jeg har derhjemme i Danmark. Alt, som jeg ellers ville have taget for givet, er jo i virkeligheden en kæmpe stor velsignelse og på ingen måde nogen selvfølge. Danske forhold er ikke normale. Der er flere mennesker i verden, der lever under forhold, som minder om de honduranske, end folk der lever under forhold, der kan sammenlignes med de danske. Selvom det lyder som en kæmpe stor kliché, så er det ikke mindre sandt. Jeg har virkelig lært at sætte pris på det, jeg har – både her i Honduras og i Danmark.

Jeg har også lært at takke Gud for alt det, jeg har – selv små ting, som jeg normalt ikke ville takke for, fordi de virker som en selvfølge for mig som dansker. Måske har jeg også været lidt for slem til at tage mine forældre og deres kærlighed til mig som en selvfølge, men nu hvor jeg bor sammen med 600 børn, som ikke er blevet elsket af deres forældre, ser jeg virkelig, hvor stor en velsignelse min familie er. Alt her i livet er en gave og en velsignelse, og vi skylder virkelig at sige Gud tak for alt, hvad vi har.

z Mens du sov...

Mens jeg sov...

Inden jeg falder i søvn, tænker jeg på, hvilken fremtid den menighed, som jeg tilhører, har. Jeg er trist ved de billeder, jeg ser for mig. Jeg beder til Gud om, at han må røre mig selv og mennesker, så vi oplever ham så nærværende, at vi ikke kan lade være med at handle på hans berøring – også i menighedens opgaver i den by og det lokalområde, vi lever i.

[≡] Jesper Møller-Hansen

[🗨️] Lone Møller-Hansen

Sommetider gør vores nuværende udfordringer det svært at sætte ord på, hvad vi i virkeligheden længes efter som kristne og som kirke. Med serien »Mens du sov« ønsker baptist.dk ikke at fokusere på kirkens problemer, men at udfolde forskellige baptisters drømme.

I dette nummer er det rådgivende ingeniør Jesper Møller-Hansen fra Baptistkirken Bornholm, der har taget udfordringen op.

Jeg vågner og opdager, at jeg glæder mig over alle de ting, der sker i og omkring min menighed. Det er som om, alle i menigheden – både unge, midaldrende og gamle – har fundet ny begejstring og glæde. Jeg har fået mange nye kristne venner, og jeg har lært mennesker at kende på en helt anden måde end før.

Alle byens frikirker er gået sammen om at skabe et helt nyt tværgående fællesskab. Menighederne har delt opgaverne i vores by imellem sig, så vi med størst mulig styrke når flest mennesker i løbet af ugen.

Det, man er god til

Én menighed har specialiseret sig i tilbud til og arbejde blandt ældre. Denne menighed har taget hovedansvaret for ældregruppens aktiviteter. Besøgstjenesten er støttet og planlagt i samarbejde med kommunen. De andre menigheders ældre støtter op og nye kommer til. Der er rigtig mange ressourcer stærke ældre lige her i vores område.

En anden menighed har ressourcepersoner og en vision for arbejdet med unge og yngre enlige. Denne menighed har taget hovedansvaret for ungdomsarbejdet. Heri indgår samtalegrupper og aktiviteter for udsatte unge. Der er blevet ansat en pædagog og en socialrådgiver, og kommunen henviser til dette tilbud, som trækker på menighedernes frivillige netværk.

En tredje menighed har gode erfaringer med diakoni og har mange modne familier. De har taget hovedansvaret for udsatte familier og for flygtningearbejdet. Kommunen støtter begejstret.

Den fjerde og sidste menighed har et fantastisk børnearbejde, både for menighedernes egne børn og for byens og omegnens børn, som kommer trofast både til den ugentlige aktivitet og spisning – og til de jævnlige børnefestivaler. Familierne støtter op og danner fællesskabsgrupper omkring børnearbejdet. For børnene er helt klart deres hovedfokus.

Kommunen begejstret

Alle aktiviteterne koordineres mellem de ansatte præster og lederne af de enkelte

teams, som er dannet i fællesskab. Alle aktiviteter, som har snitflader med det kommunale system, koordineres i et samarbejdsudvalg bestående af ledere af kirkernes teams samt medarbejdere ansat i kommunen.

Visionen er, at alt, der sker i menighederne, rækker ud til det omgivende samfund eller gennemføres for at støtte og udruste menighedernes medlemmer til denne udadrettede tjeneste.

Alle de samarbejdende menigheder holder gudstjeneste hver for sig hver

anden onsdag aften. Disse gudstjenester tilgodeser de mere traditionelle behov for egne bedemøder, salmesangsgudstjenester, stille gudstjenester, forbønsgudstjenester mv. Flere besøger nu hinanden til disse mindre anledninger, og der opstår nye venskaber på tværs af de samarbejdende menigheder.

Fælles kirkecenter

Byen har fået et nyt fælles kirkecenter, som er indrettet af de samarbejdende kirker og kommunen i fællesskab. Det er ind-

rettet i byens gamle el-værk. Her er skabt mulighed for i utraditionelle bygningsrammer at fejre gudstjeneste og afholde mange fælles arrangementer. Der er en café, som bestyres af en forpagter, så der holdes også private fester og konferencer. Plus udstillingslokaler, foredragslokaler og en stor og funktionel kirkesal.

Om søndagen fejres her en fælles fest til Guds ære. Gudstjenesten afholdes kl. 16 med efterfølgende fællesspisning i cafeen. Maden købes af cafeen til konkurrencedygtige priser – og består af et enkelt måltid. Tidspunktet er valgt, for at alle har mulighed for at engagere sig i de ting, som det omgivende samfund er engageret i i løbet af en almindelig søndag. Alle kan nå fodbold- og håndboldkampene med ungerne. Alle, der dyrker løb, cykling eller golf, kan være med sammen med vennerne der. Andre, som har lyst til en ugentlig stille morgen med avisen, café Hack, familien og vennerne, kan nå det. Intet pres for at vælge mellem kirken og fritidslivet sammen med ikke-kristne venner.

Glæde og begejstring

Gudstjenesterne arrangeres af de tilknyttede præster, som i fællesskab blandt

de samarbejdende menigheder er ansat til opgaven. Der er oprettet musikteams, prædikenteams, teknikteams, cafe teams, omsorgsteams og forbønsteams. Alle teams er sammensat på tværs af de samarbejdende menigheder og er ledet af de fælles ansatte præster, der skal undervise, inspirere og udruste. Fordelen ved at pulje ressourcerne er, at langt flere personer med glæde og begejstring har stillet sig til rådighed.

Samtidig har hver enkelt deltagende person kun praktisk tjeneste én gang om måneden, og alligevel kan menighederne opleve, at de i fællesskab kan give Gud det bedste, vi har – nemlig engagement på højeste niveau. Det er ikke længere svært at arrangere udadrettede aktiviteter, og gudstjenesterne er ugens fælles højdepunkt, hvor alle kan opleve at være ét – men ikke ens.

Jeg lukker lige øjnene for at mærke, om jeg er helt vågen. Det er jeg – og jeg er rigtig glad for at være en del af et fantastisk menighedsarbejde, som berører rigtig mange mennesker.

Døbte

Bornholm

01.04.2012: *Thla Hup*, f. 11.05.1989

01.04.2012: *Rin Eng*, f. 16.04.1979

08.04.2012: *Sang Uk Thong*, f. 27.09.1999

08.04.2012: *Ral Lik LangLe*, f. 20.06.1998

08.04.2012: *Sofie Løvgreen*, f. 02.07.1998

08.04.2012: *Thea Lund Lillebæk*, f. 08.10.1998

08.04.2012: *Caroline Lund Pedersen*, f. 14.11.1998

Brovst

06.05.2012: *Bhim Basnet*, f. 25.02.1985

06.05.2012: *Rita Basnat*, f. 02.04.1987

Odense

22.04.2012: *Amanda Falah Rasmussen*,

f. 18.08.1996

Oure

13.05.2012: *Sofie Ullemose*, f. 12.05.1998

Svendborg

06.05.2012: *Ma Khin That Naing*, f. 20.11.1983

06.05.2012: *Soe Naing Naing*, f. 14.04.1981

06.05.2012: *San Aung*, f. 15.05.1987

Døde

Købnerkirken

Annie Diedrichsen, født 02.03.1956, døbt i Århus 05.12.1982, døde 16.04.2012.

Jørgen Jensen, født 11.07.1916, døbt i Købnerkirken 17.09.1944, døde 18.04.2012.

Midtsjælland

Jørgen Peter Christensen, født 14.01.1934, døbt i Nystrup 01.12.1957, døde 11.03.2012.

Odense

Alex Gaardsøe, født 11.03.1956, døbt i Odense 17.03.1974, døde 12.04.2012.

Esther Agerholm, født 29.07.1919, døbt i Hjørring 26.11.1933, døde 24.04.2012.

Roskilde

Helle Skøtt, født i 1964, døbt i Roskilde 18.03.2012, døde 29.04.2012.

Vodskov

Viggo Pedersen, født 22.03.1913,

døbt i Gandrup 28.12.1930, døde 04.05.2012.

Jubilæum med fokus på fremtiden

Silkeborg Baptistmenighed fejrede sit 25-års jubilæum i maj

[≡] Axel Grarup

[📷] Johannes Skårhøj

Søndag formiddag var kirken fyldt af menighed og gæster til gudstjeneste. Bent Hylleberg prædikede ud fra Joh 20,19-23: Den opstandne Jesus taler direkte til sine disciple for at vænne dem til den nye virkelighed, der nu ligger foran dem – en virkelighed, der er kendetegnet ved, at

Jesus kalder dem ved navn og sender dem, ligesom hans Far har sendt ham. At få øje på, at Gud fortsat skaber en ny virkelighed midt i vor gamle verden, er kernen i selve opstandelsen. Det betyder, at det aldrig er hadet, der sejrer, og uretten, der vinder, men det ender i fællesskab med opstandelse. Forudsætningen er påske og pinse. Tillykke med en sådan virkelighed.

Efter gudstjenesten blev vi vidne til et bespisningsunder, og fællesskabet omkring borde og god mad udfoldede sig. Så var det tid til et historisk tilbageblik i ord

og billeder – fra fællesskabet begyndte i 1974 som menighedskreds, der samledes i hjemmene, over menighedsstiftelsen for 25 år siden og til i dag.

Først på eftermiddagen delte Bent Hylleberg visioner med os om at blive kristen kirke i en efter-kristen kultur. Kulturkristendommen, der begyndte i det 4. århundrede, slutter i vor tid. Nu er vi på vej til religiøs pluralisme i en efter-kristen kultur, og vi må som den tidlige kirke finde vej som en kristen modkultur til den omgivende kultur. Vi har megen konkret inspiration at hente i en række praktikker fra anabaptisterne, der fra 1525 blev de første reformatorer, der brød med kulturkristendommen, og derfor kom til at leve som forfulgt kirke.

En festlig og indholdsrig dag sluttede med kaffebord, hvor vi delte hilsner og gode ønsker fra venner, nabomenigheder og Baptistkirken i Danmark.

To generationer taler ud – om velsignelse

baptist.dk har endnu engang sat to generationer stævne. Denne gang for at tale om velsignelse. **Det er Nikolaj Hyttel Schrøder og Inge Lørum**, som skal dele, hvilke tanker og erfaringer de har gjort sig om det at være velsignet.

[☰] [🗨️] Maria Klarskov
Inge Lørum og
Nikolaj Hyttel Schrøder

Vi mødes om samtalen i Inges hjem på Amager. Her er fyldt med minder om et langt liv i Guds hånd. Det føles som det rigtige sted at tale om Guds velsignelse.

Inge: Velsignelsen er vigtig. Det første, jeg tænker på, er den aronitiske velsignelse. Den er gammel. Gud gav den til Aron, for at han skulle velsigne det jødiske folk. Senere velsignede Jesus også disciplene og de folk, han mødte. Måske var det også med den aronitiske velsignelse. De kristne har i hvert fald brugt den lige siden.

Nikolaj: Velsignelse er stort. Som teenager betød det ikke så meget for mig. Men de seneste år er lysningen af velsignelsen blevet mit yndlingstidspunkt i gudstjenesten. Jeg oplever det som helt specielt.

Inge: I gamle dage var det en rigtig vigtig ting, når vi hilste på hinanden i kirken. »Herren velsigne dig«, sagde vi til hinanden. Da jeg var ung, havde jeg svært ved det, for jeg syntes, jeg var alt

Nikolaj: **»** Jeg tror heller ikke, velsignelsen står alene. Den kommer jo i kraft af bøn. **«**

for ung til at kunne ønske andre det. Men nu, hvor jeg er ældre, tør jeg godt tage de ord i min mund.

Hvordan har I konkret oplevet velsignelse i jeres liv?

Inge: Der er mange ting, som jeg har oplevet som velsignelse. Jeg har haft en god barndom, et godt ægteskab, dejlige børn, et hus at bo i og et arbejde, som jeg var glad for. Hele mit liv er gået godt. Jeg har aldrig manglet noget, selvom der indimellem har været perioder, hvor tingene var svære, og vi ikke helt vidste, hvordan det skulle gå.

Nikolaj: Det, jeg for nyligt har oplevet som en stor velsignelse, er, at mine forældre har fået et job og et sted at bo, som de er glade for. Jeg var nervøs for, at de ikke ville kunne finde et sted sådan, som de gerne ville have det. Jeg bad meget, og jeg ved, at mange bad. Så det har været en kæmpe velsignelse.

Desuden er det også en kæmpe velsignelse, at jeg allerede har fået job, inden jeg er færdig som lærer. Der er kamp om jobbene lige nu, og så har jeg fået et job, som jeg virkelig gerne vil. Det er endda sammen med min kæreste og med et sted at bo oveni. Det er virkelig velsignet. Det at vide, at min familie også har det godt og trives med det, de står i, oplever jeg også som velsignelse.

Inge: Jeg beder meget for mine børn og for, at de må opleve at lykkes. Der kan godt være perioder, hvor det er svært. Vi bliver jo utålmodige, og i Bibelen står der, at vi skal bede uafsladeligt og uden ophør. Det er i hvert fald svært. Det kan være svært at stole på, at Gud holder ord.

Inge: >> Jeg skulle give det hele over til Gud og lade Ham styre. Det fandt jeg meget ro og velsignelse i. <<

➔ **Nikolaj:** Jeg tror heller ikke, velsignelsen står alene. Den kommer jo i kraft af bøn. Når jeg får svar på noget, jeg har bedt længe for, eller oplever at finde fred i noget, som jeg har brug for hjælp i, så oplever jeg det som velsignelse. Han hører vores bønner.

Inge: Men man er nok også nødt til at følge det, som Jesus siger, at vi skal for at opnå velsignelsen, tror jeg. For eksempel beder vi jo i Fader Vor om at blive tilgivet, ligesom vi tilgiver vores skyldnere. Og tilgivelse er jo en stor velsignelse.

Har I oplevet at blive skuffet over ikke at modtage den velsignelse, som I håbede på?

Inge: Jeg må da også sige, at da jeg blev syg med kræft i 2010, var jeg meget nervøs og bange. Heldigvis blev det opdaget hurtigt, og under operationen blev det hele fjernet. Til gudstjenesten søndagen inden operationen sang vi salmen »Jesus – det eneste, helligste, rene navn« (salme 460). Der var et vers, som virkelig talte til mig.

»Herre, du hør mig,
Herre, du før mig,
hvordan og hvorhen det tjener mig bedst!
Giv mig at bøje mig,
giv mig at føje mig
efter din vilje, mens her jeg er gæst!«

Jeg skulle give det hele over til Gud og lade Ham styre. Det fandt jeg meget ro og velsignelse i.

Inge Lørum, 89 år. Blev døbt som 14-årig. Kommer i Købnerkirken på Amager og har boet på Amager hele sit liv.

Nikolaj Hyttel Schrøder, 23 år. Blev døbt som 15-årig. Kommer i Regen på Nørrebro. Er opvokset i Rebild.

Nikolaj: Det kan jeg godt genkende, men jeg synes også, det er svært. Da min farfar døde, syntes jeg, det var så uretfærdigt, fordi det skete på grund af en fejl i behandlingen. Jeg blev virkelig vred på Gud og syntes slet ikke, at Han var med mig og min familie. Men jeg bliver jo nødt til at acceptere, at det er sådan, det er. Det, som sker, sker. Jeg lærer nok aldrig at forstå, hvorfor det skulle ske sådan. Men jeg ser, at min farmor stadig bliver velsignet og passet på af Gud. Jeg må tit minde mig selv om, at det er Gud, som skal styre.

Inge: Da min mand blev syg, håbede jeg jo, at Gud ville helbrede ham. Det skete ikke, men det var jo velsignet, at det første, han sagde, var, at han var glad for, at han kendte sit ståsted.

Nikolaj: Velsignelse er ikke altid let at få øje på. Men selvom der er ting, jeg ikke forstår, så er der stadig masser af velsignelser. Man skal måske bare lede lidt.

Om Gud og en verden, der er lige i overkanten

[☰] [🗨️] Fra »Det generøse Liv«
af Lundegaard, Åbom, Ibsen.

»Gud sagde: »Jorden skal grønnes: Planter, der sætter frø, og alle slags frugttræer, der bærer frugt med kerne, skal være på jorden.« Og det skete; jorden frembragte grønt, alle slags planter, der sætter frø, og alle slags træer, der bærer frugt med kerne. Gud så, at det var godt«.

1. Mos 1:11-12

Orkideen i vindueskarmen er blot en af de mere end 18.000 arter, der findes af orkideer. I det stykke agurk, jeg spiste til min frokost, var der kerner nok til 60 nye agurker. Der er overflod af arter og former.

Og Gud så at det var godt

Må den generøse Gud give dig
en regnbue for hver storm
et smil for hver tåre
et løfte for hver bekymring
en velsignelse for hver prøvelse
en ven for hver byrde
en sang for hvert suk
og et svar på hver bøn

Læser vi om skabelsen bliver det gentaget igen og igen: Det var godt!

Måske står det der så mange gange, fordi vi ikke må glemme det.

Fødslen

De ord, der bruges om verdens skabelse, bruges også om fødsel, og netop fødsel er måske det bedste ord til at forklare, hvad Gud gør.

For Gud skaber ikke et statisk perfekt sted. Havde det været perfekt, ville det betyde, at enhver ændring vil gøre det uperfekt.

Gud ville, det skulle være i overkanten og udvikles. Midt i det hele satte han mennesket til at være medarbejder på udviklingen.

En menighed i flere vadesteder

Det var ikke kun i anledning af, at generalsekretæren var på besøg, at der var to retters menu før menighedsrådsmødet. Det er åbenbart hver gang – og det var god mad. Vi var faktisk mange omkring bordet i Vanløse – fire menighedsrådsmedlemmer, to præster, en sekretær – og så altså gæsten, generalsekretæren, som ville få en times tid i slutningen af middagen og før den rigtige dagsorden til mødet.

[] Lone Møller-Hansen
[] Christina Lundegaard

Korskirkens menighedsråd virker til at være fremme i skoene, og de er nogle travle mennesker – de fleste i 40-50-års alderen. Travlheden afspejler sig måske i, at de har valgt at have en sekretær, som ikke er medlem af rådet. Det kender jeg andre menighedsråd, der kunne have glæde af.

Jeg mødes altså med ledelsen af en ressourcestærk menighed med to præster, som tænker ud af boksen. Det er ikke kun »et skridt« (se www.etskridt.nu) og Hjertesprog som andre menigheder kan

lade sig inspirere af. Jeg bliver fx meget opmuntret af at høre om deres planlægning af det kommende årsmøde. Det kan du læse om i boksen.

Byggeplaner

Men alt er selvfølgelig ikke bare nemt. Menigheden har et stort spejderarbejde som omdrejningspunkt for meget børne- og ungdomsarbejde. Spejderne hører til i det, der bliver kaldt »44« – nabohuset til Korskirken. Her emmer det af liv om onsdagen, men det er der mange i menigheden, der ikke mærker til. Til gengæld er kirkerummet lidt for lille – og krypten, det sociale mødested, er lille og utilgængelig

for handicappede. Rammerne er ganske enkelt utidssvarende.

Menighedsrådet ønsker at skabe nye rammer for menigheden, som samler. Og det projekt, der blev tegnet for at samle kirken og »44«, viste sig at blive meget dyrt, men arbejdet fortsætter med at finde den bedste løsning, siger menighedsrådsformand Marianne Bendt Birkebo.

Broholmkirken

Et andet vadedsted, som menigheden har befundet sig i de seneste fem år, er salget af Broholmkirken i Hvidovre. I lang tid forhandlede de med den afrikanske menighed, International City Baptist Church (ICBC), som har lejet og gerne ville købe Broholmkirken. Og da det endelig lod til, at finansieringen var på plads, valgte Korskirken på et menigheds-møde at sælge til anden side – uforståeligt for mange.

»Vi havde sådan brug for at få afsluttet denne sag og komme videre. Da vi så, hvor store vanskeligheder ICBC havde med at rejse penge til projektet, blev vi ærligt talt bange for at gøre dem

en bjørnetjeneste – for kirkebygningen er ikke i god stand, og de ville komme til at skulle rejse mange penge til at renovere og holde ved lige. Samtidig ønskede vi ikke at virke formynderiske – derfor har det taget så lang tid at nå frem til denne beslutning. Samtidig har vi lovet dem at være behjælpelige i deres søgen efter et andet egnet sted«, fortæller Marianne om menighedens beslutning.

Fortsættelse følger, kunne man sige. Og sådan er det heldigvis at være menighed.

Et anderledes årsmøde

Ligesom de fleste andre menigheder har Korskirken haft svært ved at samle især menighedens yngre medlemmer og børnefamilierne til menigheds møderne. På menighedens årsmøde d. 18. marts var programmet delt op, så det ikke blev ét langt møde, men en række kortere møder med andre aktiviteter ind i mellem og med fokus på den gensidige samtale om menighedens fem fokusområder. Hver samling varede højst 45 minutter. For eksempel var »Årets gang i Korskirken« optaget som video af livet i menigheden. Modellen fungerede godt, selvom der er plads til justeringer, men der deltog næsten dobbelt så mange som normalt – og ikke mindst en del unge familier, børn og unge.

Program for dagen

- 09.00 - Opstart, kaffe og rundstykker
- 09.45 - Familiegudstjeneste
- 10.45 - Session 1 – Find dit fokus
- 11.45 - Frokost
- 12.45 - Årets gang i Korskirken
- 13.30 - Session 2 – Hvad brænder du for?
- 14.30 - Eftermiddagskaffe
- 15.00 - Opsamling
- 16.00 - Slut

Kristentro i Kibera-slummen

1992-2012 – et 20-års-projekt,
der fortsætter ...

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Kåre Skårhøj m.fl.

Det begyndte for 20 år siden, da en familie ankom til asylcentret i Tølløse: Mor, far og fem børn. De var politiske flygtninge fra Uganda. Mor blev indlagt med nervesammenbrud, ét af børnene blev dræbt ved en tragisk trafikulykke – og efter tre år blev hele familien udvist. Med hjælp fra dansk politi landede de i Nairobi, hvor de var overladt til sig selv.

I dag er de præstepar og skoleledere i Kibera, der er Nairobis store slumom-

råde med ca. én million afrikanere. Han har taget eksamen i teologi og sociologi, hun er daglig leder af skolerne med 400 elever. De to ældste har netop gjort deres uddannelser færdige som socialrådgiver og ingeniør. De to yngste er midt i deres studier på et universitet i Nairobi.

Vi taler om *Rose og Evans Emasit* og deres familie. Mange danskere kender dem, nogle har besøgt dem i Kenya. Unge har været volontører i Kibera-slummen, hvor de – støttet af både BBU og DUF – har gennemført store projekter for afrikanske børn og unge. I alle årene har »Projekt *Emasit*« været forankret i Tølløse menighed, hvor familien hørte til i de tre år, de var asylansøgere. Her har kærligheden til familien og offerviljen især været stor.

Rose og Evans Emasit.

Skolernes motto: Tænk stort, lev enkelt ...

Hvad har været jeres drivkraft?

– spurgte baptist.dk Rose og Evans

– Da vi landede her på kanten af Kibera-slummen, så vi hurtigt behovet for uddannelse, hvis den næste generation skal have en chance uden fattigdom og kriminalitet. Mens Evans gjorde sin uddannelse færdig, begyndte vi at »gå ind i slummen« – og så var vores beslutning taget: Her vil vi arbejde resten af vores liv for Guds rige! Det blev vores kald. Til at bygge menighed her hører både uddannelse af de mange børn og unge – og forebyggelse af mange sygdomme. Forkyndelse, undervisning og socialt arbejde følges ad.

Vi begyndte i det små – med de mindste børn. Men hvert år stod vi med den udfordring, at eleverne ikke var færdige til

at fortsætte på skoler udenfor slummen. Det blev målet for os – og sådan opstod menighedens to skoler, der drives efter de love, der gælder i Kenya. Det betyder, at vi i dag driver både en børne- og en ungdomsskole, i alt 12 års skolegang.

Rose fik idéen til skolens motto: *Tænk stort, lev enkelt!* Det har vi forsøgt gennem alle år. Også når det gælder om at rejse skolebygningerne. Her kom min tømreruddannelse os til gode sammen med mange projektpenge fra Danmark – og en stor indsats fra arbejdsløse i slummen.

Hvad giver jer motivation til at fortsætte år efter år midt i Afrikas næststørste slum?

– Vi får nye kræfter, når vi ser, at Kiberas unge bliver udrustet på to områder sam-

tidigt: Når de kommer til tro på Jesus og i kraft af en stor indsats bliver i stand til at fortsætte deres studier udenfor slummen. I år har vi 58 unge, der er klar til at skabe sig en fremtid udenfor Kibera – på universiteter, hospitaler eller via politiskolen. Ja, to er endog rejst udenlands for at studere i Tyskland og USA. Den slags er det hele værd. Det hjælper på sigt alle i Kibera, hvor der i dag bor ca. en million – fortrinsvis børn og unge uden store muligheder.

Hvad er jeres største udfordringer netop nu?

– Vi skal konstant kæmpe for at kunne udvikle skolerne, så de lever op til de bedste i Kenya. Det betyder, at lærerne skal have gode lønninger – til tiden! Og eleverne skal ud over undervisningen have et måltid varm mad hver dag. Vi kan ikke lære eleverne noget, hvis de er sultne. Hver dag skal vi lave mad til ca. 400 elever, der møder sultne op, efter at de har forladt slummens blikskue. Foruden 20 lærere har vi ansat fire kogekoner! Den slags udfordringer kan skabe stress – og giver os undertiden mavesår.

Heldigvis kunne vi – med hjælp fra unge danske baptister – købe en ny grund for et par år siden. Her bygger vi stadigvæk lokaler. De ældste elever er rykket ind, de yngste er endnu ikke fulgt med. Her kalder vi også til gudstjeneste to gange hver søndag, hvor mere end 150 voksne mødes foruden mange børn og unge. Vores mål er ikke primært numerisk vækst, men derimod at skabe modne efterfølgere af vor Herre, Jesus Kristus.

Fakta om Projekt Emasit i 2012

Støtte til Rose som skoleleder og bidrag til hendes diabetes-medicin: Kr. 40.000,-

Scholarships til de to yngste Emasit's universitetsstudier: Kr. 60.000,-

Bidrag til projektet kan indbetales til Tølløse menighed på konto 3229 – 0000112775

Hovedgade gennem Kibera-slummen.

Herren bevare din udgang ...

Som forårstegn pibler frem
og vi mærker solens varme
der snart forandrer alt
beder vi
må solen give dig energi til din dag
månen forny dine kræfter
regnen vaske det tunge bort
vinden blæse ny styrke i dig

Som forårstegn pibler frem
og vi mærker solens varme
der snart forandrer alt
beder vi
må det tavse i dig finde ord
det kolde finde varme
det stivnede tøj
det svære blive båret

Som forårstegn pibler frem
og vi mærker solens varme
der snart forandrer alt
beder vi
må nyt liv pible frem i dig
dit hjerte være varmt
og dit liv forandres
af Guds forår i dig

Allan Ibsen

Jeg beder for dig,
at du må være velsignet
med fortrøstning om din egen død

Må du i dit hjerte kende,
at der intet er at være bange for

Når tiden kommer:
Må du opleve den trøst og omsorg, du har
brug for
Må der være en smuk velkomst i det nye
hjem, du går til
Det er ikke et fremmed sted – du går til
det hjem, du kom fra

Må du leve livet indtil din død
medfølelse, skabende og elskende
forandre alt det negative, du møder i
verden og i dig selv

Når din død kommer:
Må det blive efter et langt liv
Må din død være fredfyldt og med kære
omkring dig

Jeg beder for dig,
at du må være velsignet med fortrøstning
om din egen død

Keltisk velsignelse

DANMARK
PP

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476